

Без Бог во СВЕТОТ

Кристина Ројова

ВАЖНО!

Илустрациите за овие серии можат да се купат од повеќето канцеларии на МЕД и онлајн продавници. За да најдеш список на канцелариите на МЕД, како и на онлајн продавниците, посети ја страницата www.teachkids.eu/mk и кликни на „Локации“.

Copyright © 2000 European Child Evangelism Fellowship®.

Сите права се задржани. Употребено со дозвола. Смее да се умножува за лична, непрофитна и некомерцијална употреба.

За комплетните детали во врска со правата посети ја страницата www.teachkids.eu/mk

Илустрации: Славка Фабрициова

Текст: Славка Фабрициова, Ана Шилер

Авторски права: Мисија за евангелизација на деца во Словачка, Легионерска 4, 811 07 Братислава; за Македонското издание одговара МЕД во МАкедонија, Бул.

АСНОМ 60-1-5, 1000 Скопје

Без Бог во Светот

Оваа лекција е заснована врз романот „*Без Бог во светот*“ на Кристина Ројова.

Целта на оваа лекција е:

1. Да им помогне на децата да го разберат Божјиот план за спасение.
2. Кај децата христијани да побуди желба да имаат близок однос со Христос и да ја споделуваат Радосната вест со другите деца.

Стих за учење најамеј: Јован 3:16

„Зашто Бог толку го возљуби светот, што Го даде Својот Единороден Син, та ниеден што верува во Него, да не погине, туку да има вечен живот“.

Песна: „Исус децата ги сака“

Нагледни йомагала: Сликите треба да бидат поредени по овој редослед: од бр. 1 до бр. 4. Додека ја раскажувате приказната вртете ги сликите една по друга и кога ќе ја покажете четвртата, завртете ги другите страни на сликите. Сега радоследот ќе биде од бр. 5 до бр. 8.

Кратка биографија на Кристина Ројова

Животот на Кристина Ројова и нејзината сестра е сведоштво за сите луѓе, за тоа што сè може Бог да направи преку обичните и слабите луѓе кои го предале нивниот живот на Христос и биле подготвени да го посветат животот на Бог.

Кога Кристина Ројова го прифатила Исус како нејзин личен Спасител и Господ, таа почнала да му служи Нему. Таа несебично му служела на Бог. И покрај тоа што во текот на животот имала

многу препреки, таа секогаш одела со Исус и без страв се стремела да ја исполни нејзината цел. Таа цврсто веруваше во стихот од Божјото Слово што беше напишан на ѕидот на „Domov bielych hlav“ („Домот на белоглавите“), дом за згрижување што се наоѓаше во Стара Тура. Тој стих беше следниов: „*Нели ти реков дека, ако ѝ поверуваш, ќе ја видиш славиџа Божја*“ (Јован 11:40). Кристина го живееше животот според овие зборови.

Кристина Ројова е родена во Стара Тура на 18 август 1860 година во семејство кое по деноминација било лутеранско. Таа и нејзината сестра Марија ја почнаа својата јавна служба како едни од основачите на „Modri Križ“ („Син Крст“), здружение за одвикнување од пороци што беше поврзано со Лутеранската црква. Тие го споделуваа Евангелието и се бореа против националниот грев – пијанството.

Нивната љубов кон Христос и луѓето придонесе и за нивната социјална работа. На почетокот тие се грижеа за запоставените деца, а потоа и за изгубените, напуштените, па и за сираците.

Тие основаа едно обично сиропиталиште, потоа болница, па ноќевалиште и на крајот дом за згрижување деца. Сè што правеа беше поддржувано од донации. Во нивното училиште тие поучуваа и обучуваа христијански работници, кои работеа бесплатно и без пензиски и социјален фонд.

Сестрите Ројови имаа голема љубов кон Бог. Тие ја сакаа и Словачка и словачкиот народ. Нивната љубов може да се види во нивните песни, со кои Го славеа Бог и го покажуваа патот кон Него. Тие имаат компонирано и аранжирано над сто песни, од кои повеќето се преведени од германски и од други јазици. Многу од нивните песни се познати и во други држави. Кристина Ројова е позната и како писателка. Таа ја ползуваше нејзината дарба да допре до луѓето и да ги „разбуди“ со нејзиното зборување и пишување. Таа тоа го правеше преку списанието „Вечерница“ и преку издавањето на повеќе од педесет книги наменети за луѓе од сите возрасти. Таа е позната во целиот христијански свет. Нејзините книги се преведени на дваесет и пет јазици.

Нејзината прва книга „Без Бог во светот“ беше напишана за една вечер, на светлина од свеќа, клечејќи на колена на таванот. Оваа книга е преведена на дваесет и еден јазик, меѓу другите и на кинески јазик, и таа наедно е првата словачка книга што е преведена на странски јазик.

Кристина Ројова умре во 1936 година во Стара Тура, каде што таа го проживеала речиси целиот нејзин благословен живот. Сите луѓе околу неа црпеа од нејзината надеж, сила и визија. Нејзиниот живот и дело влијаеше на многу луѓе од нејзината, и луѓе од идните генерации. Нејзините книги и песни имаат што да им кажат и на денешните генерации и да им помогнат да изградат здрав христијански карактер.

Слика бр.1

Дури и најстарите жители на Словачка одвај паметат толку сурова зима како таа во декември 1885 година. Едно попладне во дворот на црквата беше пронајдено замрзнато тело на една жена. Луѓето од селото не ја познаваа жената, дури и не знаеја како се вика таа, но знаеја од каде доаѓа. На сите им беше жал за жената, особено кога го пронајдоа нејзиното бебе. Тоа беше машко дете кое беше живо и здраво. Жената беше закопана. Што ќе се случи со бебето? Жената на градоначалникот реши да го посвои. На детето му дадоа име Мартинко. Во куќата на градоначалникот се живееше добро. Тие го хранеа и го облекуваа бебето. Како бебе Мартинко спиеше до оцакот. Но, кога наполни пет години, тој беше префрлен да спие во коњушницата. Таму имаше зајаци и една стара крава. Старата крвава го гледаше Мартинко секогаш кога тој ќе легнеше да спие. Кравата се чудеше зошто Мартинко не се моли. За разлика од него, кравата секогаш пред да заспие ќе седнеше на подот и ќе се помолеше на Бог. Кравата не знаеше дека за Мартинко да почне да се моли, прво требаше домашните да го научат како да го прави тоа. Но, на никого не му беше грижа за тоа, ниту некој го праша Мартинко дали тој знае да се моли. На жената на градоначалникот воопшто не ѝ беше грижа за ова. Таа беше задоволна од послушноста на Мартинко. Тој правеше сè што ќе посакаше таа. Тој никогаш не се караше со неа. Изгледа, и жената на градоначалникот не знаеше како да се моли на Бог.

А, што правиш ти во врска со молитвата? Дали ти му изразуваш благодарност на Бог пред да заспиеш? Дали му благодариш за прекрасниот ден и за тоа што те чувал? Дали наутро изразуваш благодарност за новиот ден? Дали му благодариш на Бог за твојата облека, храна, родителите, браќата и сестрите и за сите прекрасни дарови што Тој ти ги дал?

Мартинко не беше научен да се моли. Тој не беше запишан во училиште. Жената на градоначалникот реши да не го запишува во училиште затоа што е сирак и затоа што цело време ѝ беше потребен за извршување на домашните работи. Затоа Мартинко не научи да чита и да пишува.

Слика бр. 2

Кога Мартинко наполни единаесет години, жената на градоначалникот почина. Тој беше даден кај општинскиот овчар за да му помага во работата. Стариот овчар, по име Ондреј, беше слаб и боледуваше од повеќе болести, а пасиштата беа далеку. Мартинко се покажа како добар овчар. Тој научи да ги сака животните, а тие кај градоначалникот му беа најдобри другари, а и животните го сакаа него. Кравите, телињата, па дури и некои овци, доаѓаа кога тој ќе свирнеше со трубата. Трубата им даваше знак дека заедно со Мартинко ќе одат на прошетка. Бундас, кучето на стариот Ондреј, многу му помагаше. Мартинко и кучето многу се сакаа и заедно го чуваа и се грижеа за добитокот. По една година Ондреј умре и тогаш Мартинко беше поставен да биде овчар. Ондреј му ја остави во наследство малата куќарка. Прозорците беа затворени со слама за во лето внатрешноста да биде заштитена од топлото сонце, а во зима да биде заштитена од студениот воздух. Сидовите на куќарката се распаѓаа и беа прекриени со пајажини. Подот беше полн со ѓубре, слама и прав што се насобираше многу години. Кога Мартинко виде во каква состојба се наоѓа куќарката, тој клекна на подот и се расплака. Првпат во својот живот тој сфати дека е сам на светот и нема никој кој ќе се грижи за него. Тој беше осамен како и самата куќарка. Додека седеше и плачеше наеднаш една мала птица пролета над неговата глава. Тој погледна нагоре и виде дека во куќарката имаше гнездо на ластовички. Ластовичките долетаа од далечни краишта и сега си го чистеа гнездото. Мартинко се засрами. Тој реши да не дозволува неговата куќарка да биде нечиста и почна и тој да ја расчистува и суредува. Кога жените од соседството видоа што прави Мартинко, тие решија да му помогнат. Тие целосно му ја исчистија куќарката, мажите му го поправија покривот и му направија масичка и клупа за седење. Мартинко беше многу среќен и благодарен. Тој ја одржуваше куќарката чиста. Но, сепак, тој повеќе ја сакаше шумата отколку куќарката. Ја сакаше убавината на природата. Додека добитокот пасеше, тој плетеше кошници кои потоа ги продаваше. Тој честопати си мислеше: „Кој ли ја создал сета оваа убавина? Кој му заповеда на Сонцето да изгрее секое утро и да зајде секоја вечер? Можеби Бог создал сè, Оној за кого зборуваше

градоначалникот кога даваше заклетва и за Кого зборуваа жените секогаш кога некој ќе умреше: „Господ Бог е добар и Тој го зеде при Него!“ Ако навистина Бог го создал сето ова, и го создал толку добро, тогаш Тој сигурно е многу мудар и добар Господар. Мартинко немаше кого да праша за Бог. Тој погледна кон небото и рече: „Боже мој, јас ништо не знам за Тебе. Но, затоа што ти си семоќен и можеш да направиш сè, те молам покажи ми начин за да дознаам повеќе за Тебе“. Тој веруваше дека Бог ја слушна неговата молба. Тој толку многу беше сосредоточен во неговите мисли што не забележа дека една од неговите овци паднала и се заглавила во една грмушка. Тој ја спаси овцата и ја врати назад во стадото. Некои жени поминуваа по патот и една од нив рече: „Ова беше токму така како што направи добриот Пастир, за кого зборуваше Исус Христос“. Кој беше тој добар Пастир и кој беше Исус Христос? Мартинко не знаеше ништо за овие работи. Никој му немаше кажано за овие нешта, а жените немаа време да го направат тоа. Тие му кажаа дека Исус Христос е Божјиот Син. Мартинко имаше многу прашања за личноста на Исус Христос, но немаше кој да му одговори на нив.

Слика бр. 3

Беше недела. Сите одеа в црква, а Мартинко го носеше неговото стадо на пасиштата. Тој никогаш во својот живот немаше отидено во црква. Една зима тој сакаше да отиде во црква, но беше спречен на влезот зашто не знаеше да чита и поради начинот на кој што беше облечен. Луѓето кои го одбија му рекоа дека тој нема што да бара во црквата. Мартинко отиде на гробот на својата мајка и плачеше. Гробарот го забележа. Тој го сожали момчето и се обиде да го развесели со тоа што му рече дека општината ќе му купи костум и дека кога повторно ќе дојде зима тој ќе може да отиде на богослужба. Мартинко повторно беше среќен. Дали си среќен кога одиш во црква, во неделно училиште или во некој христијански клуб? Или, пак, ти одиш во црква без желба?

Мартинко го однесе неговото стадо до реката. Тој ги слушна црковните камбани како звонат и се натажи. Додека другите луѓе беа на богослужба и слушаа делови од Божјото Слово, тој требаше

да се грижи за добитокот. Тогаш тој забележа еден чуден човек кој доаѓаше кон него. Тој беше млад, без брада и беше облечен како градските луѓе. Тој го праша Мартинко каде е патот кон селото. Тој забележа дека Мартинко беше тажен. Тие почнаа да разговараат и Мартинко дозна дека тој човек одеше во селото за да стане свештеник. Мартинко го замоли да му проповеда зашто дотогаш немаше слушнато проповед. Кога младиот човек дозна што знае Мартинко за Исус, тој беше вчудовиден: „Момче, ти живееш без Бог и без Исус во светов!“ Тој почна да му зборува за Исусовото раѓање: „Затоа го прославуваме Божиќ, за да се потсетиме дека Бог го испрати својот возљубен Син, Исус Христос во светот. Пред да се роди, Исус беше заедно со Неговиот Татко на Небото. Бог сака сите луѓе да бидат таму еден ден. Луѓето беа непослушни, а непослушноста Бог ја нарекува грев. Гревот ги одвојува луѓето од Бог. Бог е свет, безгрешен и Тој не може да дозволи грев во Неговото присуство. Бог ги сака луѓето. Тој толку многу ги сака луѓето што реши да го испрати Неговиот Единороден Син“. Младиот човек го прочита стихот што го читавме денеска од Библијата. (*Јован 3:16, кажејте го стѝхотѝ заедно со децата.*)

Младиот човек продолжи да раскажува: „Исус се роди како бебе, исто како што јас и ти некогаш сме биле бебиња. Тој порасна исто како што порасна ти, тој ги имаше истите тешкотии со кои се соочуваш ти додека растеш, па затоа Тој те разбира и знае како ти е. Но, за разлика од сите нас, Тој никогаш не направи грев. Тој му беше послушен на Бог. Кога си му непослушен на Бог ти правиш грев. Бог во Неговото Слово, Библијата, ја открива Неговата волја за нас. Во Библијата е запишано: „*Деца, бидете им ѝ послушни на вашите родители*“ (Ефешаните 6:1). Ако не си им послушен на твоите родители, ти правиш грев против Бог. Или... (Дајте примери за тоа како децата прават грев.) Исус никогаш не направи грев – ниту во Неговите мисли, ниту во зборовите, ниту во Неговите дела. Тој правеше само добро, но некои луѓе не го сакаа. Луѓето не сакаа да слушаат за нивните гревови и да бидат потсетени дека се грешници. И денес се наоѓаме во истата состојба. Многу деца и возрасни мислат дека не се грешни, или воопшто не сакаат да размислуваат за нивните гревови. Но, во Божјото Слово е запишано: „*Заштоа ишѝ*

сите згрешија и никој не успеа да ги достигне Божјите возвишени мерила“ (Римјаните 3:23). Во „сите“ сме вклучени и јас и ти. Луѓето во минатото не сакаа да бараат покајание за нивните гревови, па затоа решија да го убијат Исус. Исус умре на крстот – луѓето го распнаа. Исус можеше да го спречи сето тоа и да се одбрани, но Тој сакаше да умре. Целта на Неговото доаѓање на Земјата беше да умре поради гревовите на луѓето. Бог го казни својот невин Син, Исус Христос, наместо мене и тебе. Во Божјото Слово е запишано: „*Зашто Христос умре еднаш за гревовите, Праведен за нејправедните*“ (1 Петар 3:18). Тој умре за ти да можеш да добиеш вечен живот. Потоа Исус беше погребан“.

Тогаш младиот човек престана да раскажува зашто Мартинко плачеше поради тоа што Исус требаше да умре на таков начин за да го спаси него од вечност во пеколот. Мартинко горчливо плачеше и не престана сè додека младиот човек не почна да чита од Библијата дека Исус беше погребан, но не остана во гробот: „Тој воскресна на третиот ден. Тој остана на земјата четириесет дена, се појави пред Неговите ученици и многу други луѓе Го видоа. Потоа еден ден Тој се вознесе на Небото. Сега Исус е таму и ја има сета моќ! Тој е Бог и секогаш те надгледува. Тој знае сè за тебе. Тој те љуби и сака да те однесе во Рајот кога еден ден ќе се врати. Тој вети дека еден ден ќе се врати и ќе ги земе Неговите при Него. Дали посакуваш да бидеш меѓу тие кои ќе бидат во Рајот заедно со Исус? Ако твојот одговор е да, но не си наполно сигурен, слушни што вели Исус: „*Еве стојам на вратите и чукам; ако некој го слушне Мојот глас и ја отвори вратите, ќе влезам при него и ќе вечерам со него, и тој со Мене*“ (Откровение 3:20). Исус чука и на твојата врата и бара да ги исповедаш твоите гревови пред Него за Тој да ти ги прости. Ти можеш ова да го направиш веднаш, овде или дома, или на некое тивко место. Ако сакаш да зборуваш со мене, можеш тоа да го направиш по завршувањето на лекцијата (*одредете место за советување*). Јас ќе те чекам. Сега ќе се помолам. Ако почувствуваш дека сакаш сега да ги исповедаш твоите гревови пред Бог, моли се во себе вака: „Господе Исусе, јас сум свесен дека не сум бил послушен многупати и дека сум направил многу гревови. Верувам дека Ти беше казнет поради моите гревови. Сега, кога чукаш на

вратата од моето срце, јас ја отворам за Тебе. Те молам прости ми ги гревовите и дојди во моето срце. Сакам Ти да бидеш мој Господ и Спасител. Амин“.

На Мартинко многу му се допаѓаа зборовите што ги читаше младиот човек. Тој силно посакуваше да има своја Библија и секој ден да чита од неа. Но тој имаше еден голем проблем – не знаеше да чита. Биди им благодарен на Бог и на твоите родители за тоа што можеш да одиш во училиште. Некои деца ја немаат оваа можност и придобивка. Ако знаеш да читаш, читај поучни книги, особено Библијата, секој ден. Ќе научиш многу добри нешта од кои ќе имаш голема полза. Мартинко сакаше да научи многу повеќе за Бог и за Исус, особено за она прекрасно место каде што Исус ќе ги земе при себе Неговите деца. Мартинко се молеше на Исус за Тој да испрати некој човек кој ќе го научи да чита и тој веруваше дека Бог ја слуша неговата желба и потреба и дека еден ден тој ќе може сам да ја чита Светата Книга.

(Ако сакаш да ја раскажеш оваа приказна во две лекции, заситаните овде.)

Слика бр. 4

Госпоѓата Худеч умре и остави осумгодишно дете по име Јошко. Јошко беше помлад од Мартинко, но одеше во училиште и знаеше да чита и да пишува. Мартинко го замоли градоначалникот да му дозволи на Јошко да живее заедно со него и неговата молба беше прифатена. Кога ги пренесоа работите на Јошко во куќарката на Мартинко, во целиот куп книги имаше и една Библија. Желбата на Мартинко да ја чита Библијата се зголемуваше од ден на ден. Тој сега ја имаше Библијата дома, но не можеше да ја чита. Дали и ти сакаш да ја читаш Библијата? Дали имаш своја Библија? Дали сакаш да ја читаш Библијата, или таа стои во библиотеката и понекогаш се потсетуваш дека треба да ја читаш? Дали ја земаш Библијата со тебе кога одиш во Неделно училиште или во Клуб на Добрата вест? Мартинко копнееше да дознае сè што е запишано во Библијата. Тој

толку многу копнееше по тоа што почна да учи да чита. Јошко секој ден го поучуваше по една буква и, додека Јошко беше во училиште, Мартинко ја повторуваше буквата додека се грижеше за добитокот. На почетокот читањето му одеше многу бавно и Мартинко не беше многу успешен во тоа, но беше многу упорен и за кратко време почна да ги составува и чита првите зборови. Неговиот најсреќен ден беше кога успеа да прочита неколку зборови од Библијата и немаше потреба од помошта на Јошко. Како што поминуваше времето тој беше сè подобар во читањето и пишувањето и во текот на зимата тој почна да оди во училиште. Тој беше многу повозрасен од другите ученици и поради неговата упорност и храброст, наставникот и другите ученици многу добро се однесуваа кон него. Сега Мартинко можеше да оди во црква. Во лето Јошко одеше наместо него во црква зашто тој мораше да се грижи за добитокот. По богослужбата Јошко му ја пренесуваше пораката и песните што биле испени. Вака Мартинко знаеше сè што се случило и се чувствуваеше како тој самиот да бил на богослужба. Мартинко секогаш кога имаше можност одеше на богослужба во недела. А да знаете само колку убаво пееше тој – со цела душа, зашто со цело срце ги сакаше Бог и Исус Христос. Тој беше среќен што можеше да го чита Новиот Завет што им го даде на момчињата од селото еден човек кој продаваше Библии. Мартинко заедно со Новиот Завет доби и неколку убави слики. Мартинко веќе не беше тажен и секогаш пееше додека беше на пасиштата со добитокот. Срцето на Мартинко беше исполнето со љубов кон Господ Исус и тој копнееше еден ден да Го види Исус и да биде со Него. „Кога ќе дојде Исус по мене? Ќе дојде ноќе или дење?“ – си размислуваше Мартинко. Во шумата се слушаше одглас „дење, дење...“, па така „дење“ го прифати како одговор и беше многу среќен поради тоа.

Слика бр. 5

Луѓето во селото го сакаа и го почитуваа Мартинко. Тие гледаа дека тој добро си ја врши работата и на сите им беше пример за тоа што сè може човек да направи. Мартинко знаеше дека Бог го гледа и знае сè за него, па затоа не сакаше да го нажалува Бог со неговото

однесување. Тој ги охрабруваше другите луѓе да не грешат против Бог. Благодарение на Мартинко луѓето во селото почнаа повеќе да размислуваат за Бог и за Неговите заповеди. Дали твојот начин на живеење е доказ за тоа дека го имаш предадено животот на Исус и дека го сакаш Бог? Дали живееш на начин што е угоден во очите на Бог и дали твоите родители, наставници и пријатели можат да видат дека твоето однесување и начин на зборување се изменети? Дали се трудиш да не грешаш и им посочуваш и на другите луѓе да не грешат и дека треба да го прифатат Исус Христос за нивен Спасител?

Мартинко за време на неделниот ден не плетеше кошници и облекуваше празнична облека, иако не одеше на сите богослужби. „И во шумата е недела, а Бог и таму ме гледа“ – честопати велеше тој. Тој седеше на некој голем камен, го читаше Новиот Завет и си пееше. На тој начин тој го празнуваше неделниот ден. Читајќи го Новиот Завет тој стигна до последната книга: Откровение. Тој научи многу нешта за Рајот. Во Библијата прочита дека Бог подготвува нова Земја и ново Небо за Неговите деца и дека сега Исус е на Небото и го подготвува сето тоа. Во новата Земја ќе има голем град изграден од скапоцени камења со дванаесет порти, секоја изградена од бисер, а улиците ќе бидат направени од злато. Таму Господ Исус ќе седи на Неговиот златен престол и ќе биде Цар на сите Негови деца. Луѓето ќе Му служат и ќе го видат и Бог Таткото и сите заедно ќе живеат вечно. Мартинко во Библијата прочита и дека во градот ќе можат да влезат само луѓето чии имиња се запишани во Книгата на Животот. Голем страв го обзеде Мартинко. Тој си мислеше: „Којзнае дали и моето име е запишано во Книгата на Животот?“ Тој падна на колена и почна да се моли: „Господе Исусе, Ти велиш дека ќе ни ги слушнеш молитвите, па затоа те молам да го запишеш моето име во Книгата на Животот. Јас сакам да бидам при Тебе и да Ти служам вечно, зашто ме сакаш и го даде Твојот живот за мене“. Мартинко беше сигурен дека Исус ја слушна неговата молитва и дека сега неговото име беше запишано во Книгата на Животот. Тој сега имаше право да влезе низ бисерните врати во градот со златни улици. Тој беше пресреќен. Дали твоето име е запишано во Книгата на Животот? Ако твоето име е запишано, тогаш благодари му на Бог и служи му верно. Кажувај им на другите луѓе дека Бог ги сака и Го даде

Неговиот Единороден Син да умре поради гревовите на сите луѓе, за да можеме да живееме со Него вечно. Се сеќаваш ли во кој стих е запишано ова? (Кажете го гласно сите заедно и потоа дајте им можност на децата сами да го кажат.) Ако сè уште не си сигурен дека твоето име е запишано во Книгата на Животот, Исус те уверува во тоа: „ ... а Јас нема да одбијам ништо еден од иштите кои доаѓаат кај Мене“ (Јован 6:37). Исус умре поради твоите гревови и сака да ти прости. Ти можеш да ги исповедаш твоите гревови пред Бог, на ист начин како што Мартинко го направи тоа, можеш да Му кажеш на Бог дека му го предаваш твојот живот Нему и да Го замолиш да го запише твоето име во Книгата на Животот. Исус ќе го направи токму тоа, зашто Тој ветува: „Еве стипојам на врашата и чукам; ако некој го слушне Мојот глас и ја отвори врашата, ќе влезам при него и ќе вечерам со него, и штој со Мене“ (Откровение 3:20). Ако го примиш Исус во твојот живот, ти ќе живееш со Него вечно. Ако не знаеш како да го направиш тоа и сакаш да зборуваш со мене, дојди (*одредете месито*) по завршувањето на лекцијата и јас ќе ти помогнам.

Слика бр. 6

Куќарката каде што Мартинко и Јошко живеела беше многу стара. Јошко беше многу исплашен кога еден од сидовите почна да се урива. Сидот целосно се урна. Момчињата сега делумно живеела во шумата. Куќарката во секој миг можеше да се урне врз нив – единственото нешто на кое се потпираше беше една голема карпа. Луѓето од селото ги советуваа да спијат во шупата. Ако куќарката се урнеше, тие можеше да ги загубат животите. Тие го зеда единствениот јорган што го имаа и се преселија во шупата. Тоа лето беше многу врнежливо. Мартинко имаше повеќе добиток од вообичаено и му се родија многу јагниња. Заедно со Јошко имаа многу работа. Јошко честопати помагаше во куќата на шумското претпријатие и Мартинко многу често сам го чуваше добитокот. Едно попладне Јошко се задржа подолго од обично во шумското претпријатие, па Мартинко мораше да го врати добитокот од шумата сам. Бројот на добитокот беше голем, а во текот на целиот ден добитокот беше вознемирен. Кога го врати стадото дома, Мартинко забележа дека

една овца недостига. Тоа беше овцата на жената на воденичарот. Жената на воденичарот го навредуваше Мартинко на секој можен начин и со секое погрдно име што можеше да го смисли. Таа дури му рече дека тој не припаѓа на селото и дека тој му прави само штета на селото. Мартинко стоеше замислен извесно време и размислуваше што да направи. На Мартинко му беше жал што ја разгневи жената на воденичарот, но нему пожал му беше што изгуби една овца. Тој толку многу се загрижи за кутрата овца што почна да плаче. Трчајќи се упати кон шумата за да ја побара овцата.

Беше многу темно и единствената светлина доаѓаше од Месечината. Тој трчаше со сета сила сè додека не дојде до полјаната во шумата. Целиот беше облеан со пот. Седна на земја за да земе здив и да го смири силното чукање на срцето. Веднаш потоа тој тргна да ја бара и да ја повикува овцата. Долго време викаше – но напрасно – немаше никаков одговор! Тој на цел глас со солзи во очите долго викаше. По долго време слушна слаб глас во далечината. Тој тогаш се израдува и почна да ја повикува овцата, додека трчаше меѓу грмушки, трње, паднати стебла и корење. Тој падна, се заплетка, си ги раскрвави нозете, се повреди, но воопшто не се грижеше за тоа; тој гласно викаше и ја бараше овцата. Најпосле ја најде – овцата лежеше многу длабоко меѓу големи карпи. Волната ѝ беше заплеткана со трње. Овцата не можеше да се движи. Ако Мартинко не успееше да ја извади оттаму, овцата ќе умреше. Мартинко стоеше мирно и еден глас во него како да му велеше: „Синот Човечки дојде да ги бара и да ги спаси изгубените“. Тој сега вистински го сфати стихот! Исто како што овцата сама никогаш не можеше да излезе оттаму, и луѓето кои се грешни сами никогаш не можат да стигнат до Рајот. Трњето цврсто ја држеа овцата, исто како што гревот, Сатаната и смртта го држат човекот. Затоа Господ Исус дојде и вика, па секој кој ќе одговори на Неговиот повик ќе биде најден, згрижен и однесен дома. Мартинко внимателно се спушти по карпите до овцата. Еден камен одеднаш се одрони и за да не ја убие овцата Мартинко го задржа со десната рака. Но каменот што го држеше со десната рака почна да се лизга. Ако и каменот под неговите нозе почнеш да се лизга, овцата сигурно ќе умреше. Многу загрижен за кутрот животни, Мартинко ја подаде левата рака за со двете раце да

го фати каменот. Наеднаш тој почувствува брмчење во ушите, сè се стемни пред него и како да ги слушаше камбаните во далечината; потоа сè запре. Колку време помина така тој не знаеше. Взори тој почувствува нешто топло на лицето и слушна чуден глас како цивкање. Ги отвори очите и го виде Бундас како завива. На ритчето стоеше Јошко и плачеше. Мартинко тогаш се сети што се случи. Овцата лежеше мирно во трњето и јадеше. Тој за малку ќе платеше со својот живот за да ја спаси, исто како што Исус Христос умре за да нè спаси мене и тебе од вечна смрт.

Слика бр. 7

Преморениот Мартинко се упати кон селото. Тој немаше јадено ништо од ручекот што го јаде вчерадента. Каменот што падна многу силно му ја имаше удрено главата на Мартинко. Тој лежеше во несвест до утрото наредниот ден и на неговата облека имаше утринска роса. Мартинко повторно би го направил тоа само за да се радува што овцата е жива и здрава за да ѝ ја врати на жената на воденичарот. Тој си мислеше дека жената на воденичарот ќе ја израдува добрата вест. Тој се изненади кога, наместо да му се заблагодари за услугата, жената на воденичарот почна повторно да го навредува; другите жени во селото мрморееа и го караа затоа што толку доцна им го вратил добитокот. Тие зборови го натажија Мартинко како никогаш во неговиот живот. Јошко напразно се обидуваше, но не можеше да го расположи Мартинко. Тој веќе не сакаше ни да пее. Мартинко само си ја читаше Библијата.

Еднаш тој ја отвори Библијата токму на местото каде што е запишано како Евреите сакаа да го каменуваат Исус зашто во сабота исцели човек. Но Исус им прости за тоа и дури умре за нив. Мартинко реши да ѝ прости на жената на воденичарот. Потоа тој повторно се врати на поранешниот начин на живеење. Сега тој се грижеше за добитокот подобро од кога било, а кон Јошко и другите луѓе се однесуваше најдобро што можеше. Единствената разлика од порано беше тоа што тој веќе не можеше, или одвај се качуваше по дрвјата. Кога го носеше добитокот на пасење во шумата, по патот тој мораше да одмори трипати. Мартинко речиси и не јадеше, а секогаш беше

жеден. Неговото лице изгледаше како да не го огреало сонце, а очите му светеа како две големи ѕвезди. Кога Мартинко и Јошко беа последен пат во шумата пред да настапи зимата, со голема тага се збогуваа со неа. Мартинко се чувствуваше многу чудно, како да нема повторно да го види овој прекрасен свет. Сонцето заблеска над шумата, а секој лист што паѓаше изгледаше како да вика: „Добра ноќ, Мартинко! Нема повторно да се видиме!“ Додека го враќаше стадото назад во селото, Мартинко не престана да гледа кон шумата.

Слика бр. 8

Кога се вратија дома, Мартинко не сакаше да вечера. Јошко и Мартинко заедно ја читаа Библијата, се помолија и легнаа да спијат. Тие сè уште спиеја во шупата. Ноќта беше многу студена. Сите цвеќиња беа замрзнати. Момчињата спиеја под ист јорган, а Јошко кашлаше додека спиеше. Мартинко беше загрижен Јошко да не настине, па затоа го покри својот пријател со јорганот, а тој се покри со една стара наметка. Толку беше студено што неговите заби почнаа да тракаат. Студенилото почна да навлегува во целото негово тело, во градите, во половината и Мартинко не знаеше што да прави. Тој се обидуваше да го разбуди Јошко, но тој не се разбудуваше. Тој почна да се моли на Исус. Мартинко му кажа на Исус колку му е тешко и колку му студи. Мартинко бараше помош од Исус. Наеднаш неговите раце станаа жешки и тој почна да се поти. Гробарот во селото помина покрај нивната шупа. Во селото имаше една традиција гробарот во одинаесет часот претпладне да затруби со труба. Селскиот гробар се враќаше од некаде и отиде да види што прават момчињата. Тој честопати поминуваше и проверуваше дали се добри, дури и додека спиеја. Тој беше изненаден кога виде како Мартинко лежи на сламата и како зборува со некого, неговите образи и чело беа зацрвенети како жар, а од неговите очи како да светеа ѕвезди. Гробарот се обиде да наслушне што зборува Мартинко и си помисли дека тој зборува во сон. Тој не знаеше дека Мартинко разговараше со неговиот најдобар пријател, Исус, кој сега беше покрај него и му помагаше. Гробарот трчајќи се врати во селото. Тој разбуди неколку жени од селото и сите тие брзајќи се упатија кон шупата на Мартинко.

Тие го зедоа во селото, го донесоа во една соба и го легнаа во кревет. Жените направија чај од различни видови билки.

Мартинко по извесно време се созеде, погледна наоколу и им се заблагодари на сите за нивната грижа и љубов и за нивната голема добрина што му го дадоа Јошко за пријател. Мартинко беше незадоволен само од едно нешто, а тоа беше вистината дека тој живееше голем дел од животот не познавајќи го Бог и за тоа што никој му немаше кажано за Него, иако сите луѓе од селото знаеја по нешто за Бог. Тој ги прекори дека тие живеат како Бог да не постои. Гробарот се обиде да го охрабри Мартинко велејќи му дека тој ќе оздрави и дека напролет повторно ќе може да се грижи за стадото. Жената на воденичарот вети дека ќе им изгради нова куќарка, но Мартинко знаеше дека веќе ќе нема потреба од тоа. Тој знаеше дека Господ Исус доаѓаше по него за да го земе и да го однесе во златниот град. Тој се збогува со сите, а на крајот и со Јошко. Мартинко го охрабри Јошко да му биде верен на Исус и му го кажа првиот стих што тој го научи од Библијата (Јован 3:16, кажете го заедно со децата). Потоа Мартинко легна да спие и никогаш не се разбуди. Беше утро, кога Исус го зеде кај Него. Животот на Мартинко заврши на Земјата, но продолжи во Рајот. Секој оној кој го предава својот живот на Исус може да го чека со радост денот кога ќе биде со Бог вечно во Рајот.

